

Γεννάδιον νὰ μεταρσιώσῃ τὸ ἀκροατήριόν του, ἐκεῖ ὅπου πάντοτε εἶναι μετρησιωμένη ἡ ψυχὴ τοῦ ρήτορος. Διὰ δὲ τοὺς συρρέοντες κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς Ἕλληνας, ἡ ἐσρτὴ αὐτῆ τοῦ Πανεπιστημίου ἔσται ἡ θελκτικωτέρα ὄλων, καὶ ὅταν θ' ἀναχωρήσωσιν θὰ εἶναι ἔναυλα εἰς τὰς ψυχὰς τὰ πατριωτικὰ ἔπη τοῦ κ. Γενναδίου. Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια δέν νὰ προπέμπωμεν εἰς τὰ στάδια τοῦ ἀγῶνος τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς μας.

Μεταξὺ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ναυστάθμου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν διαρκῆς συγκροτεῖται πάλιν λέγομεν πάλιν, διότι ὁ ὑπουργὸς κατῆλθε καὶ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ἀκόμη ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ. Ὡς ἴσος πρὸς ἴσον. Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς σχέσεις αὐτὰς, σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι μία τῶν συνεπειῶν τῶν εἶνε ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ Ναυστάθμου διατελεῖ εἰς φυλάκισιν δι' ὀκτὼ ἡμέρας, διὰ τὴν ἐκ τοῦ Ναυστάθμου ἀιευ ἀδείας του μεταβάσιν ἐνταῦθα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ.

Ἄφικτο ἐνταῦθα ὁ διακεκριμένος δικηγόρος Κωνσταντινουπόλεως κ. Ι. Γεωργαντόπουλος καὶ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος «Ἀρχαγγέλου», εἰς ἐκ τῶν ἐργαζομένων μοτὰ ζήλου εἰς τὰ ἐθνικὰ μας πράγματα.

Ἐκ Βιέννης ἀφίκετο ὁ φίλος κ. Σίμων Ἀποστολίδης, διδάκτωρ τῆς ἱστορικῆς, σπουδῆς αἰδικοῦ τὴν φρενολογίαν ἐν Παρισίοις καὶ Βιέννῃ, εἰς τῶν εὐφροστέρων νέων ἐπιστημόνων μας.

Ἄγδοκοντούτης καλόγηρος, ἀγωνιστὴς ἐν Κρήτῃ, ἐζήτει

τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁδηγίας πρὸς εὐρεσιν οἰκίας τινός· κλητὴρ τις παρατυχὼν ὠδήγησε τὸν γέροντα ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἀστυνομίας ὅπου ἔμεινε ἐπὶ 36 ὥρας ἄσιτος καὶ θὰ ἔμεινε τίς οἶδεν ἐπὶ πόσον ἀκόμη καιρὸν, ἀν δὲν ἐλάμβανε γνῶσιν ὁ βουλευτὴς κ. Μαῦρος καὶ ἀπέλυεν αὐτόν.

Πράγματι τὸ νέον φυλλάδιον τοῦ εἰκονογραφημένου Ἀττικοῦ Μουσείου εἶνε σεμνὸν τὴν ὄψιν καὶ καλλιτεχνικώτατον τὴν μορφήν, πλήρες εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, ἐν Εὐρώπῃ τεχνουργηθεῖσάν, ἀριστα δ' ἐνταῦθα ἐκτετυπωμένων ἐν τοῖς Καταστήμασι Κορομηλαῖ. Τὸ συνιστῶμεν θερμότερα, καὶ διὰ τὴν μεγάλην εὐθυμίαν του, μόνον 6 δρ. κατ' ἔτος.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

(ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ)

Καλάμαι, 9 Ἀπριλίου

Καθ' ἃ προεμαντεύετο, ἡ ὑποδοχὴ τῆς καρδίας τοῦ Κουμουνδούρου ἦν ἐκόμισεν ἐνταῦθα ὁ προσφιλεὶς αὐτοῦ υἱὸς Σπύρος ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος καὶ σχεδὸν πρωτοφανής. Προβλεπόμενος τῆς ὑποδοχῆς οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας, τὰ διάφορα σωματεία, οἱ δήμαρχοι, ὁ κληρὸς, παρῆν δὲ ἅπας ὁ λαὸς Καλαμῶν ἐν βαθείᾳ συγκινήσει. Προσφωνήσαντος τοῦ δικηγόρου Κιραγιόλου καὶ καταθέντος στέφανον ἐπ' αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ δικηγόρου συλλόγου, παρέλαβε τὴν καρδίαν ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ δακρύων, καὶ προηγουμένων στεφά-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 455)

Ἄγριος κατενόησε τὴν σημασίαν τῶν λέξεων τούτων, αἵτινες ἀνεκίνησαν πάλιν τὰς χορδὰς τῆς καρδίας του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤμινοβόλησαν, τὸ μέτωπόν του ἐφωτίσθη.

Ἡ Ἐρριέτη τὸν νύχαρίσει, διότι τῆς ἔφερε τὰ δύο ἀντικείμενα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀδελφόν της; Ὁχι. Ἐζήτει παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, διότι τὸν ἐνόμισεν ἐνοχόν, διότι τὸν κατήγειλεν.

Ἐν τούτοις ὡς αἰσχυρομένη ὅτι ὑπῆκουεν εὐκολώτατα εἰς τὴν ὄψιν τῆς καρδίας της, ἡ νεᾶνις ὠπιθοδρόμησε βήματά τινά.

Ἀλλὰ τοῦτο παρέχει τῷ Λυκογιάννῃ πλείονα ἢ ὅσιν ἐζήτει εὐτυχίαν, πλείον παρ' ὅσον εἶχεν ἐλπίσει. Φθάσας εἰς τὴν θύραν, πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ, ἐνεθυμήθη τὸν τρόπον, μεθ' οὗ ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀπευθύνει τοὺς τελευταίους ἀποχαριτε-

σμούς της εἰς τὸν Ἰάκωβον Γρανδὲν, κατὰ τὴν ὁδόν, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἔθεσε τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων του ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἐρριέτην πολλὰ φιλήματα.

Ἡ νεᾶνις ὑπέστη παράδοξον πάθησιν, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· ὅταν δὲ τοὺς ἀνοίξει, ἡ θύρα ἦτο κλεισμένη καὶ ὁ Λυκογιάννης δὲν ἦτο πλέον αὐτοῦ. Ἐσπευσε εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν. Ὁ Λυκογιάννης εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ἐπανελθούσα βραδέως ἐπὶ τῆς ἔδρας ὅπου ἐκάθητο, ὅτε ὁ Λυκογιάννης εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τῆς αἰθούσας καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε ρίψει τὸν δακτύλιον καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἰδοῦσα τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα ἐρρίγησε καθ' ὅλον τὸ σῶμά της καὶ λαβοῦσα διὰ τῆς πυρεσσοῦσας χειρὸς της τὰ δύο ἐνοχοποιητικὰ ἀντικείμενα ταχέως, ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ ἐξαίφνης καταληθθῆ, ἔκρυψε αὐτὰ ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου της.

Ἄν ἡ μήτηρ μου ἐγνώριζεν. . . ἐπιθύρισε. . . ὦ! θ' ἀπέθνησκεν. . . Ἀλλὰ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε. . . Τὸ τρομερὸν τοῦτο μυστικὸν θὰ μένη κρυμμένον εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναγκασθῶ νὰ τὸ ἀποκαλύψω.

Κ

ΦΡΙΚΑΛΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἡ Ἐρριέτη ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐνδακρυς καὶ ἔκλαυσεν, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεικρυμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν.

νων και μουσικῆς, ὅλη ἡ λιτανεία ἐκεῖνη ἔσται εἰς τὴν πλατείαν Μαυρομιχάλη, ὅπου ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ συγκινητικωτάτους λόγους ἔστεφάνωσε τὴν καρδίαν εἰς ἐνδειξιν, ὡς εἶπεν. εὐγνωμοσύνης.

Ἡ πόλις ὅλη ἐμελανιμόνει. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν ἐν μέσῳ δάφνης καὶ πένθους ἦσαν ἀνηρητημένοι εἰκόνες τοῦ Κουμουνοδούρου.

Ἀπὸ τῆς πλατείας ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου ἐτελέσθη μνημόσυνον, τοῦ ἱατροῦ Ἀλθαιάκη ἀπαγγείλαντος λόγον μεστὸν πάθους. Ἐκεῖθεν ἡ λιτανεία ἐπορεύθη πρὸς τὴν κάτω πλατείαν, ὅπου ὁ Βουλευτῆς Δζάνες ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς τοῦ Κουμουνοδούρου.

Τὴν ἕτην ὥραν μ. μ. οἱ πρόκριτοι τῶν Καλαμῶν καὶ πολὺ πλήθος μετήνεγκαν τὴν καρδίαν εἰς Μεσσήνην, ἐνθα ἄλλη πάλιν ὑποδοχὴ, ἄλλος λαὸς, ἄλλαι λύπαι, ἄλλη συγκίνησις. Ἐκεῖ προσεφώνησεν ὁ Εὐστάθιος Καρατσᾶς, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Σπυρίδιον Κουμουνοδούρος συγκινησας τὰ πλήθη μέχρι δακρύων.

Ἐπὶ τέλους ἡ καρδία τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς μετηνέχθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου, ὅπου μετὰ μνημόσυνον ὁ Κώστας Κουμουνοδούρος ἀπέδωκε τὸν ὕστατον ἀποχαρτισμὸν εἰς τὸν αἰδιμιον πατέρα του.

Κ.

ΜΗΔΕΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΣΥΡῶ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σύρος, 9 Ἀπριλίου

Ἀλλεπαλλήλους ἔλαβεν ὁ ἐνταῦθα γηραιὸς τῆς Ἑλλῆν.

Ἀτροπλοίας διευθυντῆς Ἡλ. Κεχαγιᾶς ἐπιστολάς ἀνωνόμους, ἀπειλοῦσας αὐτὸν ὅτι θὰ τινάζουν αὐτὸν διὰ δυνάμει τίδος εἰς τὸν ἀέρα, ἢ τὸ βράδυ ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ σπῆτι του ἢ τὴν νύκτα ποῦ κοιμάται, μὲ ὄλο του τὸ σῶϊ, γιχτί τοὺς πῆρε τὸ ψωμί τους. Εἶναι 16 ἀνομάτοι ἀποφασισμένοι, ποῦ τὸν ἔχουν ἄχτι, καὶ τότε μόνο θὰ τοῦ χαρίσουν τὴ ζωὴ, ἂν καὶ αὐτὸς τοὺς χαρίσῃ—τὸ Σύνταγμα;—ὄχι—ὄχι—ἂν τοὺς χαρίσῃ ἀπὸ 100 φράγκα, τὰ ὁποῖα τοὺς στέλνει μὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἢ τὸν Ἀράπη, ἢ τὸν Καπελάκη, οἱ ὁποῖοι τοὺς ξέρουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς ὑπαλλήλους, καθ' ὧν μᾶλλον, παρὰ κατὰ τοῦ Κεχαγιᾶ, ἀποβλέπουσιν οἱ μηδενισταὶ αὐτοῖ, θέλοντες νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν δυσπιστίαν κατ' αὐτῶν, ἔκαμαν, λέγω, ὥστε τρέμοντες καὶ αὐτοὶ νὰ συνοδεύωσι κατ' ἐσπέρας τὸν Κεχαγιᾶν εἰς τὸν οἶκόν του, προσφερόμενοι νὰ πληχθῶσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ πάρθιον βέλος ἢ δυνάμιτιδα ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀπειλεῖται.

Ἐν οἱ Ρωμηοὶ ὡς ἄτομα εἰσὶν ἐξυπνότεροι τῶν Χαχῶλων, ὡς μηδενισταὶ ὅμως εἶναι βλακίστεροι, ὡς ἀπέδειξε καὶ τοῦ Σκουζέ σας καὶ τοῦ Κεχαγιᾶ μας τὸ παράδειγμα. Θὰ μάθουν ὅμως. Σιγὰ! Σιγὰ!

Μῶλος.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΟΥΛΤΑΝῶ

Μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ τὸ εἰς τὸν Σουλτάνον προσκύνημά του.

Λεπτομερεῖας ἀναγράφομεν ἐκ τῆς βυζαντινῆς Ἀγῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἤρξαντο αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰς τὰ

Τοιουτοτρόπως ὁ Λυκογιάννης, τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννης ὑπεδείκνυεν ὡς ἐγκληματιαν, ὃν πάντες κατήγγελλον, τὸ ὁποῖον αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ ἐνόμισεν ἐνοχον, ὁ Λυκογιάννης ἦτο ἀθῶος, ἐνοχος δὲ ὁ ἀδελφός της! Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀθλιος αὐτοουργὸς τῆς ἀτιμίας ταύτης! Καὶ ὤθησε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ἀθῶον θυμὰ του, εἰς αὐτοκτονίαν. Οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸν καταγγείλῃ φανερά, διότι ἦτο καταδικασμένη νὰ σιωπᾷ. . . Ἦτο ἀδελφός της.

Ἄ! ὁ καταπραμένος! γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος τὰς ἄφησε καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους; Ὁ φόβος τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τὰς συνεπείας τοῦ κακούργημάτος του.

Τώρα ἐξήγει αὐτὴ διατὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρ μετέβηκε συνεχῶς πρὸς περίπατον εἰς Μαρέϊλ. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἦλθε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ἦτο ὠχρὸς καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τεταραγμένον. Ἦδη ἐξηγεῖτο ἡ αἰτία. Εἶχε παρατηρήσει μίαν τσουγκρανιὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐνεθυμήθη τὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν της ἀπάντησίν του ὅτι «χθὲς ἐσπέραν ἐν τῷ περιβόλῳ διερχόμενος ἐξεσχίσθη τὸ πρόσωπον ὑπὸ κλάδου.»

Ἦτο ψεῦμα. Ἡ δυστυχὴ Ἰωάννα ἀμυνομένη, νομίζουσα ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὸν Λυκογιάννην, ἐξέσχισε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Πράγμα παράδοξον ἠσθάνετο ἡ Ἐριέττη πλὴν μεγάλης

θλίψεως ζωερὸν αἰσθημα χαρᾶς. Τὸ ἐνόησε καὶ ἐκπλαγεῖσα κατὰ πρῶτον ἤρχισεν ὕστερον νὰ τρομάξῃ.

— Ἀλλὰ τί μοῦ συνέβη λοιπόν; ἀνεκραύγασε μετὰ στενοχωρίας.

Διατὶ λοιπὸν διέκειτο οὕτω; διατὶ λοιπὸν, ἐνῶ ὤφειλε νὰ ἦνε ἀφιερωμένη ὀλόκληρος εἰς τὴν θλιψίν της, βεβουημένη εἰς τὴν φρίκην τὴν ὁποῖαν προῦξενεῖ ἡ πράξις τοῦ ἀδελφοῦ της, ἠσθάνετο χαρὰν, δειλὴν χαρὰν, εἶνε ἀληθές, ἥτις δὲν ἐξεδηλοῦτο μὲν ἀκόμη, ἀλλ' εἶχε τοιαύτην ἦδη δύναμιν, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἀφῆρει ἀπὸ τῆς οὐδύνης της ὅλην τὴν πικρίαν της.

Ἦθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἐδοκίμαζε καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐξήτασεν ἑαυτὴν ἀναλύουσα ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐντυπώσεις της.

Εἰς ἐκάστην ἀπευθυνομένην ἑαυτῇ ἐρώτησιν φωνὴ μυστηριώδης ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀπεκρίνετο: Λυκογιάννης.

Τὸ φῶς ἔλαμπεν ὡς φλόξ πυρκαϊᾶς ἐν ζοφερᾷ νυκτί.

— «ὦ! ὦ! εἶπε.

Ἐπειτα ἐγερεθίστα οἶονεῖ ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν βολταϊκῆς στήλης ἀνεκραξε:

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ!

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν φρικιώσα, μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ σχεδὸν νῆφος σκοτοδινίως.

— Θεέ μου, βοήθησε με! εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐκλιπούσης, γονυπετήσασα.